

AMPLIAR L'AEROPORT, EMPOBRIR EL PAÍS

La lluita contra l'ampliació del Prat també és una lluita de la classe treballadora

El pròxim **20 de setembre** tornarem als carrers per dir no a l'ampliació de l'aeroport del Prat. Des de la IAC hi serem perquè defensar la terra i afrontar l'emergència climàtica forma part també de la defensa dels drets i les condicions de vida de la classe treballadora i del model econòmic i social que volem per al país.

Quan les treballadores reclamem més personal per a la sanitat, l'educació, l'administració, els serveis socials o la resta dels serveis públics, ens parlen de pressupostos i de les dificultats per incrementar la despesa. Quan exigim reduir la jornada laboral, reforçar Rodalies o garantir uns serveis públics a l'altura de les necessitats de la població, massa sovint ens expliquen tot allò que no es pot fer.

Des de la IAC fa temps que denunciem la pèrdua de poder adquisitiu de la classe treballadora i reivindicuem **increments salarials que garanteixin el manteniment del poder de compra i una clàusula de revisió vinculada a l'IPC**. Treballar no pot significar empobrir-se any rere any mentre augmenta el cost de la vida. Mentrestant, quan el que es posa damunt la taula és ampliar l'aeroport del Prat, les administracions i Aena són capaces de planificar una operació d'uns **3.200 milions d'euros**, projectada durant més d'una dècada, per augmentar-ne la capacitat i consolidar-lo com a gran *hub* intercontinental.

Es tracta de **prioritats**. Els recursos, la capacitat d'inversió i la planificació a llarg termini existeixen. La pregunta és **al servei de què o de qui es posen**.

L'ampliació de l'aeroport se'ns presenta, una vegada més, com una oportunitat per al creixement econòmic, la competitivitat i la creació de llocs de treball. Però des del sindicalisme de classe sabem que **creixement econòmic i millora de les condicions de vida de la classe treballadora no són necessàriament la mateixa cosa**.

Catalunya ha aprofundit durant dècades en un model econòmic fortament dependent del turisme. Un sector que genera una enorme activitat econòmica i centenars de milers de llocs de treball, però que també concentra algunes de les activitats pitjor remunerades de l'economia. Mentre el salari brut anual mitjà se situa al voltant dels 30.000 euros, a l'hostaleria cau fins als 17.653 euros.

Aquesta és una de les contradiccions del model. Podem augmentar el nombre de passatgers, batre rècords turístics i fer créixer el PIB mentre que les persones que sostenen aquesta activitat continuen treballant amb salaris baixos i condicions precàries.

I els efectes no acaben a la nòmina. La turistització exerceix pressió sobre l'habitatge, la mobilitat, els recursos, els serveis i el territori. **Defensar el poder adquisitiu no és només defensar quant cobrem, sinó també quant ens costa viure**. Per això la lluita sindical no acaba a la porta del centre de treball.

No volem créixer més per viure pitjor. Els llocs de treball no poden ser l'excusa. Cada vegada que es qüestiona una gran infraestructura apareix el mateix argument: els llocs de treball. I des del sindicalisme hem de ser especialment clares. Les treballadores de l'aeroport, de l'hostaleria, dels hotels, de la restauració, del comerç, de la neteja, del transport i de totes les activitats vinculades al turisme **són les nostres companyes i companys de classe**. No

qüestionem els seus llocs de treball ni acceptarem que siguin elles qui paguin les conseqüències de cap transformació econòmica.

El que qüestionem és un model que ens diu que l'única manera de garantir ocupació és continuar augmentant indefinidament el nombre de vols, turistes i infraestructures.

La disjuntiva entre **llocs de treball o defensa del territori** és falsa. Una transició ecosocial justa ha de transformar el model productiu garantint ocupació, salaris, drets i protecció social. Precisament perquè no volem que, una vegada més, siguin les treballadores les que acabin pagant les conseqüències.

Les administracions ens parlen d'emergència climàtica, de reducció d'emissions, d'estalvi energètic i de canviar els nostres hàbits de mobilitat. Al mateix temps, impulsen una ampliació pensada per incrementar la capacitat de l'aeroport i continuar augmentant el trànsit aeri.

No podem carregar la responsabilitat de la crisi climàtica sobre les decisions individuals mentre les grans decisions econòmiques continuen apostant pel creixement permanent.

I tampoc els efectes de la crisi climàtica són neutrals socialment. La calor extrema, els grans incendis, l'encariment de l'energia i dels aliments o els fenòmens meteorològics extrems afecten especialment qui disposa de menys recursos per adaptar-s'hi. La crisi climàtica és també **una qüestió de classe**.

I defensar el delta del Llobregat no significa únicament protegir biodiversitat. Significa defensar terra agrícola, aigua, producció alimentària i un territori sotmès des de fa dècades a una enorme pressió urbanística i d'infraestructures.

Des de la IAC defensem una altra manera d'entendre el progrés. **Un altre model de país és possible**

Volem **salaris dignes i protegits davant l'augment del cost de la vida**, amb una clàusula de revisió vinculada a l'IPC. Volem reduir la jornada laboral sense reducció salarial i repartir millor el treball i el temps. Volem ocupació estable, drets laborals i unes pensions dignes.

Volem **serveis públics forts**, amb plantilles i recursos suficients. Volem una sanitat, una educació, uns serveis socials i unes cures que garanteixin drets. Volem un transport públic i una xarxa ferroviària que vertebrin el territori i siguin una alternativa real al vehicle privat. Volem poder accedir a un habitatge sense destinar-hi una part cada vegada més gran del salari. I volem una **transició ecosocial justa** que protegeixi la terra i transformi el model productiu sense deixar les treballadores enrere.

Per això, davant dels milers de milions, la planificació i la determinació institucional que es mobilitzen per ampliar l'aeroport, reivindiquem aquesta mateixa ambició quan es tracta de millorar les condicions de vida de la gent.

El 20S, sortim al carrer

L'ampliació de l'aeroport representa molt més que una infraestructura. Representa continuar apostant per un model basat en més vols, més turisme, més consum de recursos i més pressió sobre el territori.

Des de la IAC defensem **un model de país que defensi la terra, inverteixi en la seva gent i posi les seves necessitats per davant dels interessos econòmics**. Perquè defensar salaris i

condicions laborals dignes també significa defensar l'habitatge, els serveis públics, el transport, el territori i el dret a viure en unes condicions dignes.

Per això, el **20 de setembre**, la IAC fem una crida a participar en la manifestació contra l'ampliació de l'aeroport del Prat.

MANIFESTACIÓ

12 h / Passeig de Gràcia amb Aragó

Recorregut fins a plaça de Sant Jaume

COLUMNA SOBRE RODES

12 h / Bicicletes i tractors / Plaça d'Espanya

Confluència amb la manifestació a la Gran Via

No a l'ampliació. Ni ara ni mai!